

Нікітіна Є. Г. Образне слово у творчості поетів Сватівщини / Є. Г. Нікітіна // Образне слово Луганщини: Тези регіональної науково-методичної конференції з української мови / Відпов. ред. В. Д. Ужченко. – Луганськ, 2002. – С. 98–99.

У статті розглянуто поетичні доробки Миколи Куманця та Тимофія Полякова, які витримали випробування протягом кількох десятиліть і вирізняються серед інших простотою, щирістю висловів, глибоким проникненням у душу людини, в її зачарований світ, самотньою образністю поетичної мови.

Ключові слова: поети, Сватівщина, образне слово.

ОБРАЗНЕ СЛОВО У ТВОРЧОСТІ ПОЕТІВ СВАТІВЩИНИ

Є. Г. Нікітіна (Лисичанський педагогічний коледж)

Ім'я Тимофія Андрійовича Полякова відоме на Сватівщині. Поет-лікар натхненно віддався в обійми улюблениці – поезії, яку не можна читати спокійно, бо кожен рядок пройнятий глибокими душевними почуттями, хвилюючими близькими серцю кожними думками, які відгукуються в душі енергією діяння, радіщами чи печалюми:

Бажання не завжди збуваються наші,

Дороги не завжди бувають прямі.

Життя – не по вінця наповнена чаша

Медами, що ллється у чашу самі ("Бажання не завжди", с. 7).

Поет кожного разу наполегливо, невідступно шукає найзначнішу тему свого творіння, найточнішу ритміку, найсвіжішу риму, найємкіше слово для вираження свого задуму:

Скільки літ промайнуло, а в серці

Незагойна ще рана жива,

В цій місцині в скаженому серці

Стугоніла земля і гула.

Це ж отут у скаженому пеклі

День і ніч не вгавали бої,

Пазурища скривавлені смерті

Нас "збирали" в обійми свої ("Місцина").

Зрозуміло, що для поета-фронтовика небайдужою темою є зображення воєнного лихоліття. Тому з гірким болем у серці змальована картина, дібрані вражаючої сили вислови «В скаженому серці», «у скаженому пеклі», «пазурища скривавлені смерті». Мова творів Тимофія Полякова барвиста, соковита, по-справжньому народна. Вірші читаються легко й западають в душу надовго.

Хто у Сватівському районі не знає ще одного відомого самотнього діяча мистецтва Миколу Куманця? Поет, драматург, заслужений працівник культури України, громадський діяч Сватівщини. Вірші Миколи Павловича

відомі широкому колу читачів і знаходять палке відлуння в серцях і душах простого люду:

*Уклоніться жінці сивочолій
Журавлі – солдати – журавлі.
Повесні вона вас виглядає,
Як зоря зоріє над селом,
І чекає, все ж таки чекає,
Може, син торкне її крилом («Журавлі»).*

Поет, як бачимо, пише своєрідну книгу образного життя народу. Поряд з людьми, героями своїх творів автор уявляє і птахів, і рослини, зокрема, набувають широкої популярності журавлі, лелеки, голуби, берези, калина.

Автор змальовує спадкоємність поколінь у родинному колі «Онука на діда гляне – Від погляду дід молодіє», але все ж таки він має на скронях сніжок, який уособлює живий досвід, мудрість народну («Онучці»).

Поетичні доробки Миколи Куманця та Тимофія Полякова вагомі. Їх поезії витримали випробування протягом кількох десятиліть. Вони вирізняються серед інших простотою, щирістю висловів, глибоким проникненням у душу людини, в її зачарований світ, самобутньою образністю поетичної мови.